

## [Thorkil Kristensen.]

Det får man tydelige beviser på, når man taler med mennesker omkring i landet i denne tid. Mange synes, at spørgsmålet er indviklet og uoverskueligt, og at der er mange momenter i det, som de ikke kan vurdere.

Indviklet og uoverskueligt vil et sådant problem jo altid være, og der vil også altid i en sådan afgørelse være virkelig reelle usikkerhedsmomenter. Vi kan ikke vide, hvordan fremtiden vil forme sig på alle de områder, hvor vi egentlig gerne ville vide det, før vi tager vor beslutning. Vi ved ikke, om de seks og de syv finder sammen med flere andre europæiske lande og danner et stort frihandelsområde. Vi håber det alle, men vi ved ikke, om det lykkes; og hvis det lykkes, ved vi ikke, hvor længe det varer, inden det sker. Vi ved heller ikke med sikkerhed, hvordan markedsudviklingen bliver inden for de seks og inden for de syv eller på de tredjelandsmarkeder, som jo indirekte også vil blive påvirket af det, der her sker.

Derfor er en sådan stor beslutning — og det hvad enten den går ud på det ene eller det andet — altid behæftet med en vis usikkerhed. Der er noget rigtigt i, hvad Tage Mortensen for nylig skrev i Berlingske Tidende, at når folketinget nu skal tage beslutning, må dets medlemmer handle pr. intuition. Jeg vil dog tilføje, at det er en intuition, der er støttet på erfaring og på et materiale — det kommer jeg tilbage til — det vil sige, at vi ikke handler i blinde. Det gør man jo aldrig, selv om der er usikkerhedsmomenter. Vi kender en hel del til udviklingen op til nu, vi kender stort set strukturen i de markeder, der er planlagt, men naturligvis er der usikkerhedsmomenter. Derfor er det ikke underligt, at der kan anlægges forskellige vurderinger, samtidig med at mange finder det vanskeligt overhovedet at anlægge en bestemt vurdering. Det er heller ikke underligt, om disse vurderinger ikke altid følger de partipolitiske skillelinjer. Spørgsmålet er jo ikke partipolitisk efter sin natur. Det drejer sig ikke om socialisme kontra liberalisme eller andre af de principspørgsmål, som har bestemt partidelingen i Danmark. Derfor synes jeg også, det ville være heldigst, hvis man kunne undgå i denne anledning at anlægge parti-

politiske spekulationer eller forsøge at benytte lejligheden til at interessere sig for indre forhold i andre partier.

Der var i Politiken i lørdags en reportage, hvori det hed, at det i venstres partimøde i fredags om denne sag var kommet til skarpe bemærkninger mellem det ærede medlem hr. Erik Eriksen og mig. Jeg kan sige uden forbehold, at dette er simpelt hen ikke rigtigt. Venstre har haft mange møder om denne sag både i månedernes løb og i de sidste dage. Partiets formand har naturligvis tit haft ordet, jeg har også haft det adskillige gange, men der er ikke ved nogen af disse lejligheder vekslet én skarp bemærkning mellem os. Jeg har fundet det betimeligt at give denne oplysning. Jeg er sikker på, at den vil være refereret i Politiken i morgen.

Den nye situation vedrørende markedsplanerne har jo udviklet sig ret hurtigt. Igennem lange tider, igennem mange måneder deltog Danmark i forhandlinger om et stort frihandelsområde. Da disse forhandlinger var gået i stykker i første omgang, gik der nogen tid, hvor der intet skete for vort vedkommende, men så kom den nye plan om et mindre frihandelsområde, og den er jo ret hurtigt modnet til en foreløbig afgørelses stadium. Det minder meget om det, der skete, da Danmark kom ind i Atlantpagten — jeg kan vel sige, da vi traf den anden store udadvendte afgørelse i dansk politik efter krigen. Dengang havde vi også gennem mange og lange måneder deltaget i forhandlinger om en ordning, nemlig om en skandinavisk forsvarspagt. Da disse forhandlinger var endt uden resultat, måtte Danmark på kort tid tage stilling til en anden løsning af vort sikkerhedsproblem, idet Atlantpagten skulle underskrives den 4. april 1949, og Danmark besluttede sig til at være medunderskriver fra første færd.

Vi har nu en lignende situation. Der er jo her i hvert fald teoretisk 3 muligheder. Vi kan gå med i de syv. Vi kan undersøge, om der er mulighed — og da i hvilken form — for at blive medlem af de seks, eller vi kan stå udenfor. Jeg tror ikke, der er nogen, der har tro på, at det sidste, at stå udenfor, i det lange løb er nogen mulighed; der kan højst blive tale om at udsætte afgørelsen. Det ville jo nemlig betyde, at hovedparten